

kan han ganske stille fra sin egen Person og det i saadan Grad, at det gaar over al menneskelig Rimelighed, at man nogenstunde hele Livet igjennem vil faae at vide, at den er udgaaet fra ham, ja, i saadan Grad, at det kan fortryde ham selv, strax efter at han har gjort den, og nu vedbliver denne Handling at gjøre sig gjældende i sine vidt udbredte Virkninger og bærer Frugt i en vid Kreds. Det forekommer mig, at denne Egenskab ved Pressen er det, som indeholder alle Sagens Banskneligheder, som gjør, at man taler om en Presse-lovgivning, og at man til en vis Grad ogsaa trænger til en Presse-lovgivning. Og det er min Overbeviisning, at, dersom det var muligt, hvad der maa erkendes for umuligt, dersom det var muligt ved en Lovbestemmelse een gang for alle, gjennemgribende, ubetinget og saaledes, at den kunde overholdes, at affkaste Anonymiteten, da skulde jeg idetmindste stemme for, at der ikke blev spildt et Ord eller Bogstav paa en Presse-lov. Dersom det var muligt at bringe det dertil, at den, der benyttede Pressen, stod selv, vitterligt for Alle, ved hvad han havde skrevet, saa at man vidste strax, om det var en foragtelig Kar, hvis Angreb enhver hæderlig Mand kunde sætte sig ud over, og Staten og Regjeringen ikke vilde værdige at tage sig af, om det var et foragteligt Menneske, der arbejdede idag for hvad han modarbejdede imorgen, eller maatte samtidigt arbejdede i modsatte Journalisters Tjeneste, i modsatte Retninger, eller ogsaa det var et Menneske, der var værdig til at man paaagtede, hvad han havde skrevet: — saa vil det følge af sig selv, at, naar det Sidste var Tilfældet, vilde de almindelige Love træffe ham, og derfor vilde det kun sjældent skee, at Pressen blev misbrugt. Men da dette ikke er saaledes, har en Tankegang, der er grundet i den antydede Bansknelighed, gjort sig gjældende hos mig, og som gaar ud paa, at man dog maatte see at bringe det idetmindste dertil, at man vidste En, som var ansvarlig, og hvem man kunde holde sig til, for at ikke Pressen skulde blive et ganske eiendommeligt Apparat, gennem hvilket en vis „Ingen“ kan søge udbredt igjennem hele Folket Noget, som kan have uberegneligt store Vir-

ninger, og derpaa kan forsvinde aldeles for det foruroligede Folk og for ethvert Ansvar. Dette er nu ogsaa Hensigten, saavidt jeg er bekendt med disse Sager, af hvad i den senere Tid flere constitutionelle Stater have forsøgt at gjøre gjældende, for at faae Forlæggeren og Bogtrykkeren, og nærmest den Sidste, til at være selv ansvarlige, at det allerførst skulde være vitterligt, at det var hos dem, et Skrift er trykt, og at man dernæst igjennem dem skulde enten Led for Led kunne nærme sig til den anden Ansvarlige, eller være berettiget til at holde sig til dem. Om nu dette Kunststykke, hvorpaa der har arbejdet ganske andre politiske Talenter, end jeg er eller drømmer om at blive, om det Kunststykke vil lykkes, om det er lykkedes Justitsministeriet i det foreliggende Udkast at træffe Anstalt derfor paa en forstandig og tilfredsstillende Maade, det kan jeg ikke have nogen fuldkomment sikker Overbeviisning om; men det forekommer mig dog, at de Forholdsregler, der ere trufne, have Præg af Hensigtsmæssighed og noget i denne Henseende Tilfredsstillende. Derfor finder jeg mig i, hvad der ellers ikke uden Grund fra flere Sider og allerførst fra den ærede Herre, der sidder strax ved Siden af mig, og talte først, er bleven yttret om, at i visse Maader seer det ud, som det foreliggende Lovudkast vil føre til at gjøre en Ufhyldig ansvarlig, eller at stemple som Forbrydelse, hvad der ikke er Forbrydelse. Uagtet der blev protesteret mod den Lignelse, som Justitsministeren havde laant fra et prosaisk og underordnet Gebeet, her, hvor der er Tale om en Sag, for hvilken alle Hjerteslaae, om Pressefriheden, saa vil jeg dog ogsaa gjøre Brug af en Lignelse, for at paavise, hvad jeg mener, af en Lignelse, hentet fra en prosaisk og ringe Gjenstand, fra Cigarfriheden. Det er vitterligt nok, at det at ryge en Cigar ikke er en Forbrydelse, og nu er det ikke engang en Forseelse at ryge den paa visse enkelte Steder, hvor det før ikke var tilladt. Men der vil dog være visse Situationer, f. Ex. i Nærheden af Krudtmagastner, hvor det er en betænkelig Sag at lade Cigarfriheden uden Grændser: her er det nødvendigt, at der lægges Vaand paa Friheden, og En, som bona fide og i al Ufhyldighed ryger sin Cigar, og ubetanssom